

ZUSTERS VAN HET ATOOM

HET COMPLETE VERHAAL

GESCHREVEN EN GEBUNDELD DOOR

DIMITRI BALCAEN

VOOR NOAH EN ROBIN

*"Volg altijd het pad dat
jullie gelukkig maakt!"*

ANDERE WERKEN VAN DIMITRI BALCAEN

ZUSTERS VAN HET ATOOM

Zusters van het Atoom - De Jacht (2018)

Zusters van het Atoom - Collisie (2018)

PETER & PAN

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd (softcover -2018)

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd (hardcover - 2022)

Peter & Pan - How Peter became Pan (Engels - 2022)

Peter & Wendy - Het originele verhaal (hardcover - 2022)

Peter & Wendy - The original story (Engels - 2022)

DE WERELDBOOM-CYCLUS

Grimoire - De Goden van Morgen (2020)

Grimoire - De Dorre Wereld (2022)

APOTHEOSE - DE LEVENSLIJN TRILOGIE

Apotheose - Ontsnappen aan de zwaartekracht (2022)

INHOUDSTAFEL

DEEL 1: DE JACHT

1	Gerechtigheid	1
2	Een cel voor twee	11
3	In de sterren geschreven	29
4	Les Chiens de Saint-Hubert	43
5	Maagd, moeder en feeks	57
6	Levenswerk	75
7	De ziel van een kunstenaar	87
8	Een vogel in de hand	95
9	Door de mist	109
10	Verhoor	131
11	Het derde trimester	137
12	Bloed in het water	145
13	De waarheid	151
14	Mijn kind	157
15	Het laatste visioen	169
16	Een fatale fout	177

DEEL 2: COLLISIE

17	In de naam van de koning	189
18	Bondgenoten	197
19	Een kwestie van uren	203
20	Stormloop	217
21	Betrapt	227
22	Het belang van familie	233
23	De regels van de oorlog	237
24	Voor de val	243
25	Circus in de stad	249
26	Weerloze vrouwen	269
27	De overslaande vonk	273
28	Het laatste aanbod	283
29	Het begin en het einde	295
30	Winterkind	309
31	Een gouden kooi	317

ZUSTERS VAN HET ATOOM

DEEL 1: DE JACHT

1

GERECHTIGHEID

‘Raadsleden, vandaag oordelen wij over het lot van Blanche d’Avalogne.’

Bij het horen van haar naam keek Blanche heel even op. Lang genoeg om te zien wie haar leven in handen hield. Zeven mannen aan één lange houten bank. Ondanks het weinige licht in de ruimte kwamen enkele gezichten haar bekend voor. Aan hun blikken te zien, herkenden zij haar ook.

Overheen de jaren had Blanche een ongewenste reputatie opgebouwd in en rondom het Gallische hof. Met haar goudblonde haren, lichtgebruinde huid en helderblauwe ogen voldeed ze aan het stereotiepe beeld dat menig harten sneller deed slaan. Toch was het de manier waarop ze met haar natuurlijke schoonheid omging die van haar een te veroveren object maakte in de ogen van veel mannen. Want voor zover zij wisten, was er nog nooit iemand in geslaagd om haar hart te veroveren.

Je zou misschien verwachten dat al haar charme nog een verschil had kunnen maken, maar zo ging het er niet aan toe. Niet bij een Inquisitierraad. Bewijzen, verdedigingen en smeekbedes waren nutteloos. Deze voorstelling was enkel om het volk ervan te overtuigen dat er zoiets als gerechtigheid bestaat in de wereld. Hun oordeel was al voor het eerste woord geveld.

Ondertussen had Blanche haar blik weer naar beneden gericht. Het was makkelijker zo. Zo konden ze tenminste de emoties op haar gezicht niet aflezen. Zwakte was één iets dat ze zich op dit moment niet kon veroorloven. Dat gunde ze hen niet.

‘Mademoiselle d’Avalogne, u weet waarvan u beschuldigd

wordt?’ vroeg Boniface Leroy. In de ogen van de Kerk werd het oordeel van dit dik kalend mannetje gelijkgesteld aan dat van God. Slechts weinig mensen durfden daar tegenin te gaan. Zij die het waagden ondervonden precies waarom.

Blanche knikte.

‘Goed. Toch moet ik in de naam van correctheid uw vermeende misdaad voorleggen aan mijn eerwaardige collega’s. Begrijpt u dit?’ vroeg Leroy.

Opnieuw een knik.

‘Ditmaal graag met woorden, mademoiselle.’ zei de duidelijk geïrriteerde rechter.

‘Oui, précieux.’ antwoordde Blanche nauwelijks hoorbaar. Ze weigerde nog steeds haar hoofd op te heffen.

‘Dat is beter.’ zei Leroy zelfvoldaan alvorens hij verder ging, ‘Messieurs, de jongedame voor u ziet er misschien onschuldig uit, maar zij wordt beschuldigd van een zwaar misdrijf. Ziet u, zij staat terecht voor het beoefenen van *wetenschap*.’

De man deed zelfs niet eens de moeite om de walging in zijn stem te verbergen. Een duidelijk geroezemoes verving de professionele stilte die voorheen over de kleine rechtbank heerste.

‘Heren, heren!’ riep Leroy uit, ‘Beheers uzelf. Dit is niet het moment voor discussie. U weet allen dat het proces tot op de letter gevolgd moet worden. Dat is niet alleen het recht van de jongedame, maar evenals onze plicht.’

Met deze woorden keerde de kalmte terug in de ruimte. Blanche zou er echter geen probleem mee gehad hebben als ze hun oordeel onmiddellijk hadden geveld. Hoe vlugger deze schijnvertoning ten einde kwam, hoe liever.

‘Monsieur de la Fère, wilt u naar voren komen om de raad kort toe te lichten over het doen en laten van mademoiselle d’Avalogne?’ vroeg Leroy.

Blanche hoorde voetstappen, eerst achter en dan vlak naast haar. Ze wou niet opkijken, echt niet, maar het was sterker dan haarzelf.

Daar stond hij.

Roland.

Recht voor zich uit starend. Al even angstig als Blanche om haar aan te kijken. Vrezend dat zijn blik iets zou verraden.

Hij torende hoog boven iedereen uit, maar zo voelde het niet aan. Zijn welgespierde lichaam werd verborgen door een ineengekrompen houding. Zijn bruine haren droeg hij in een lange staart, zoals het gebruik was van de Nazarenen. Ze waren nog nooit geknipt. Het afsnijden ervan, samen met het innemen van alcohol en het in contact komen met de dood, zou het verlies van zijn krachten betekenen. Toch was hij niet wat je van een afstammeling van de legendarische Samson zou verwachten. In woord en daad was hij aarzelend.

‘Euh, mademoiselle d’Avalogne werd geboren op 14 september hier in Versailles, momenteel is ze 26 jaar oud, ongehuwd, enkele jaren terug verloor ze haar m...’ begon Roland aarzelend af te lezen van zijn papieren.

‘Jeune homme, deze informatie is compleet overbodig in het geval van de rechtszaak. Zou u zich kunnen richten op hetgeen dat relevant is voor de zaak?’ onderbrak Leroy al vlug.

‘Wat bedoelt u precies, précieux?’ vroeg Roland, niet zonder enige schaamte. Hij keek even naar Blanche in de hoop steun bij haar te vinden maar dat vond hij niet.

De rechter zuchtte openlijk. ‘Het deel over haar werk voor de Inquisitie, jeune homme. En vlug een beetje.’

Haastig haalde Roland zijn papieren door elkaar, zoekend naar de gewenste pagina’s. Seconden leken eeuwigheden te zijn op dat moment. Zoals zo vaak voorheen had Blanche medelijden met Roland.

Uiteindelijk slaagde Roland erin zijn papieren en gedachten op orde te zetten. Tot ergernis van de rechter, en dus tot plezier van Blanche, schraapte Roland eerst nog luid zijn keel voordat hij begon.

‘Mademoiselle d’Avalogne haalde erkenning bij zowel de Kerk als het publiek voor haar beeldhouwwerken. De bekendste ervan, de waterspuwers, ontwierp ze voor onze lokale Sint-

Lodewijkskathedraal. Vanwege haar handvaardigheid en haar thaumaturgische gave om leven op te wekken, werd ze benaderd door de Inquisitie om deel uit te maken van een project dat hen zou bijstaan in hun missies. Sindsdien ontwikkelde mademoiselle d'Avalogne in naam van Kerk en Inquisitie dieren die Inquisiteurs in het veld kunnen bijstaan op vlak van transport en communicatie. Een voorbeeld hiervan is de ...'

Alweer werd Roland onderbroken. 'Dat is meer dan genoeg, mon gars. Heel grondig, bedankt. Maar sta me toe een correctie te maken.' zei een van de raadsleden.

Blanche herkende hem als het hoofd van la Grande Académie Thaumaturgie, de school waar mirakels alledaags waren. Afgaande op zijn reputatie vermoedde Blanche dat zetelen in deze raad niet meer was dan de tol die de man betaalde voor de aanzienlijke invloed die hij uitoefende binnen het hof.

Ondertussen slaagde hij er niet in om zijn glimlach te verbergen achter zijn lange onverzorgde baard. De man leefde voor momenten waarop hij kon pronken met zijn intellect.

'Uiteraard, monsieur Perrot.' zei Roland licht beschaamd.

'U zei dat deze dame in staat is leven op te wekken, maar dat is een veelvoorkomend misverstand. Haar gave is uiteraard thaumaturgisch, een mirakel zoals men in de volksmond zou zeggen. Toch schept ze enkel de illusie van leven. Haar creaties zijn slechts golems. Leven, echt leven, is iets dat enkel van de Heer kan komen.' verklaarde het hoofd.

Blanche wist onmiddellijk dat de man zelf geen thaumaturg was. Anders had hij niet op zo'n academische manier gesproken over haar gave. Mannen als hij waren degene die het nodig vonden om mirakels in categorieën onder te verdelen. Ze had die al zo vaak gehoord dat ze hen uit haar hoofd kon opsommen.

Terata voor wonderen van een externe aard zoals bij haarzelf. Zij waren de meest voorkomende groep.

Dunameis voor mensen als Roland, wiens mirakels van binnenin kwamen.

Semeion was voor de Zieners. Van hen waren er slechts een

handvol. De meeste vond je terug in een maison de fous.

En tenslotte was er *Erga*. De daden van God zelve. Daden die men al eeuwenlang niet meer had aanschouwd.

Ondanks hun leergierigheid gingen de academici zeer voorzichtig te werk als het er op hun onderzoek aan kwam. De grens tussen theologie en wetenschap was één die je onbewust kon overschrijden, met alle gevolgen van dien.

‘Bedankt voor uw ... verhelderende toelichting, monsieur Perrot.’ voegde Leroy er nog aan toe. Dit soort informatie ergerde hem alleen maar. Het voegde niets toe aan de bewijslast en liet de raad afdwalen van het pad dat hij vooraf reeds zorgvuldig had uitgestippeld.

‘Klopt hetgeen monsieur de la Fère en monsieur Perrot vandaag met ons gedeeld hebben, mademoiselle d’Avalogne?’ vroeg Leroy nog voor alle zekerheid.

‘Oui, précieux.’ antwoordde Blanche.

‘Ik heb enkele van uw creaties met mijn eigen ogen mogen zien. Vermoedelijk bezitten enkele van mijn eerwaarde collega’s er een of twee. De marmeren paarden die u maakt zijn nu eenmaal enorm geliefd aan het hof. En als ik de geruchten mag geloven, heeft de koningin zelfs een vogel die door u gemaakt is. U hebt talent.’

‘Dank u, précieux.’ antwoordde Blanche op dezelfde monotone manier. Ze voelde reeds aan welke kant dit gesprek opging.

‘Vaak genoeg zijn ze haast niet te onderscheiden van hun natuurlijke tegenhangers. Ik zou zelfs de term levensecht durven gebruiken in dit geval. Hoe slaagt u erin, mademoiselle?’

‘Het is slechts het resultaat van jarenlange oefening, précieux.’ zei Blanche.

‘Ah, maar is dat wel zo?’

‘Précieux?’

‘Doen alsof u niet weet waarover ik het heb, zal u niet baten, mademoiselle. Ik heb het over *dit*.’ zei Leroy. *Dit* werd benadrukt door het neerploffen van een dik handgebonden manuscript op

de bank van de raadsleden. Langzaam, om het moment zo lang mogelijk te koesteren, bladerde Leroy erdoorheen.

‘Een boek vol gruwelijke schetsen, messieurs. Beginnend met opengesneden dieren en eindigend met gedetailleerde beschrijvingen van ieder denkbaar lichaamsdeel of orgaan. Informatie die enkel verkregen kan zijn door de bewuste verminking van Gods grootste geschenk, het menselijk lichaam. Dat, messieurs, is wat men doet in de naam van de wetenschap.’ zei Leroy.

Geroezemoes was er ditmaal niet. Niet na het aanhoren van de beschuldiging. Geen van de raadsleden kon geloven dat het beeldschoon schepsel voor hen in staat was om een lijk uiteen te halen, maar het bewijs voor hen was onmiskenbaar.

‘Heeft u daarop iets te zeggen, mademoiselle?’ vroeg Leroy met een slecht verborgen grijns.

‘Het boek is niet van mij.’ antwoordde Blanche. Dat trok de aandacht van de andere raadsleden.

‘En van wie mag het boek dan wel zijn?’

‘Mijn moeder, précieux. Jammer genoeg moet ik u melden dat het te laat is om haar daarvoor te straffen. U hebt haar reeds naar de brandstapel gestuurd voor haar misdaden.’ zei Blanche. Hoewel haar stem kalm en beheerst was, stond ze vanbinnen in vuur en vlam. Had ze maar wat klei op zak, dan had ze een wesp gemaakt die Leroy voor de rest van zijn dagen zou achtervolgen.

‘Uw moeder? Ja, dat was me reeds opgevallen tijdens de voorbereidingen voor deze rechtszaak. Giselle d’Avalogne, veroordeeld omdat ze een Zuster van het Atoom bleek te zijn. Zo moeder, zo dochter, schijnt het.’ antwoordde Leroy.

‘Ik maak geen deel uit van de Zusters van het Atoom, précieux.’ zei Blanche overtuigd.

‘Misschien, misschien niet. Daar staat u niet terecht voor, mademoiselle. U was in het bezit van dit boek. Wie de vorige eigenaar was, heeft geen belang meer.’ zei Leroy.

Blanche zweeg. Hij had gelijk. Niets dat ze zei kon nu nog wat veranderen aan de situatie.

‘Goed, dan zou ik graag nog even kort horen van de aanklager hoe zij de misdaad achterhaald heeft. Monsieur de la Fère, zou u haar alstublieft willen binnenlaten?’

Roland gehoorzaamde als een welgetrainde puppy. Alhoewel Blanche nog nooit gehoord had van één die in staat was deuren te openen.

Blanche hoefde niet te kijken om te weten wie er aan de andere kant stond. Haar geur alleen al was genoeg om haar te herkennen. Zoals altijd droeg ze het bloemenmengsel dat Blanche zelf voor haar had gebrouwd. Als de raadsleden dat wisten, dan had ze vast naast haar gezeten.

Met vaste stap kwam Bleu de Gascogne de kamer binnen. Zij en Blanche wisselden een blik uit. In dat moment sloeg haar hart een slag over. Haar ogen waren streng en emotioneel, maar Blanche wist dat er storm van emoties achter school.

Eenmaal aan de bank kruiste ze haar armen achter haar rug. Ze nam een stijve militaire houding aan die haar persoonlijkheid hoorde te reflecteren. Schouders naar achteren. Kin omhoog. Blik recht vooruit. Zo hadden ze het haar aangeleerd.

Alle ogen waren nu op haar gericht. Dat was wel vaker het geval. Sterke vrouwen schopten het nu eenmaal zelden zo ver als haar. Maar het was meer dan dat. Haar donkere huidskleur was een zeldzaamheid in Gallië, dat door aanhoudende kruistochten en oorlogen met buurlanden isolationistisch was geworden. De weinige kleurlingen in het land waren meestal ontvoerde oorlogsvrijwilligers die opgevoed werden om later ingezet te worden tegen hun voormalige landsgenoten als spionnen en saboteurs. Dat was niet het geval bij Bleu. Daar was ze een te bekwame Inquisiteur voor.

‘Mademoiselle Bleu de Gascogne. Het is mijn plicht, hoe overbodig dit ook mag lijken gezien uw reputatie binnen de Inquisitie, om u als getuige te vragen of dit effectief uw naam is.’ zei Leroy.

‘Dat klopt, précieux Leroy.’ antwoordde Bleu.

Dat was echter een leugen en Blanche wist het. Niemand

die het in hun hoofd zou halen om hun kind Bleu te noemen. ‘Bleu de Gascogne’, een ras van speurhonden, was slechts de schuilnaam die ze haar gegeven hadden in het klooster van Saint Hubert waar ze haar hadden opgevoed. Haar echte naam was iets dat slechts een handvol mensen wisten.

‘En wat is uw band met de beschuldigde, mademoiselle?’ vroeg Leroy.

‘Mademoiselle d’Avalogne en ik kwamen voor het eerst in contact tijdens het vooraf vermelde initiatief om schijndieren te maken voor de Inquisitie. Het was mijn rol om haar hiervan te overtuigen en haar te gidsen zodat deze creaties voldeden aan de wensen van mij, mijn mede-Inquisiteurs en mijn oversten.’ zei Bleu.

‘Een project dat zo’n vijftal jaar geleden van start is gegaan, als ik me niet vergis.’ merkte Leroy op.

‘Dat klopt, précieux.’

‘Men verwacht dat het aanleren van enkele richtlijnen niet zo lang zou innemen.’ zei Leroy.

Dit verraste Bleu. Mensen slaagden daar zelden in. Het stond haar niet aan.

‘Mijn rol binnen dat initiatief besloeg slechts enkele weken, précieux.’ antwoordde ze. Enkel door jarenlange training slaagde ze erin haar minachting te verbergen.

‘Toch vond u dit boek slechts recent terug in het atelier van mademoiselle d’Avalogne. Of zie ik wat over het hoofd?’ porde Leroy verder.

Bleu slikte, maar herpakte zich al vlug. ‘De waarheid is dat we over die periode van vijf jaar hechte vrienden zijn geworden, précieux. Ik had respect voor haar werk en genoot van haar gezelschap, tot op het moment dat ik het boek ontdekte uiteraard.’

‘Uiteraard. Uiteraard. Er is op zich niets mis met vriendschap, mademoiselle. Het kan geen gemakkelijke keuze geweest zijn voor u, maar zoals verwacht van een Inquisiteur hebt u correct gehandeld in het op de hoogte brengen van uw collega’s.’ besloot Leroy, tevreden met de uitleg.

‘Plicht gaat boven alles, précieux.’ antwoordde Bleu. Met die woorden keek ze Blanche aan. Zij wendde haar blik af. Het was te pijnlijk om haar vriendin zo te zien.

‘Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen.’ zei Leroy, ‘Goed, dan denk ik dat dit zowat het belangrijkste omvat. Raadsleden, hebben jullie verder nog vragen voor de aanklager of de beklaagde?’

Hoofden werden geschud en nons werden uitgesproken.

‘Dan stel ik voor dat de beklaagde de ruimte even verlaat zodat we tot een besluit kunnen komen. Mademoiselle de Gascogne, indien u dat wenst, mag u beschikken. Anders moet ik u vragen ook heel even de ruimte te verlaten.’ zei Leroy.

‘Als u het mij niet kwalijk neemt, précieux, dan zou ik graag blijven tot uw oordeel geveld is.’ besloot Bleu.

‘Het zij zo.’

Met die woorden verliet Bleu de ruimte, op de voet gevolgd door Roland. Blanche zelf werd door een wachter naar buiten geleid, waar ze angstvallig haar lot afwachtte.

Roland en Bleu stonden een eind verderop in de gang. Ze kenden elkaar niet en hadden dus ook niets te vertellen. Tegen beter weten in gluurde Blanche steeds weer in hun richting. Haar ogen vonden steeds die van Roland terug. Bleu keek geen enkele keer op.

Momenten als deze hoorden eindeloos aan te voelen, maar deze laatste momenten waarin haar lot nog alle kanten op kon, leken voorbij te vliegen. Het kon niet langer geduurd hebben dan tien minuten voor de deuren terug opengingen. Zo’n vlugge beslissing kon maar één iets betekenen.

Blanche nam terug plaats aan het tafeltje voor de rechtbank. De wachter nam zijn vaste plek terug in achter de beschuldigde. Zowel Roland als Bleu bleven aan de open deur staan. Leroy stond als enige van de raadsleden recht.

‘Mademoiselle d’Avalogne, deze Inquisitieraad is het ermee eens dat u niet verantwoordelijk bent voor het maken van dit boek. Dat betekent dus dat u niet schuldig bent aan lijkschennis.’

zei Leroy.

Blanche kon haar oren haast niet geloven. Kwamen deze woorden echt uit de mond van de man die algemeen gekend stond als genadeloos?

‘Dat verexcuseerd het bezit ervan echter niet. Zelfs als u het niet gebruikte, zoals u beweert. De wet is gelijk voor iedereen. En de wet stipuleert dat het bezitten van wetenschappelijke documenten en instrumenten ten strengste verboden is. De raad heeft dan ook geen andere keuze dan u te veroordelen tot de dood.’ vervolgde Leroy. Er klonk geen emotie in zijn stem. Zelfs niet het greintje sadistisch genot dat Blanche had verwacht. Voor de man was dit niet meer dan bureaucratie.

Angst overviel Blanche. Ze haalde snel adem en het bloed kilde in haar aders. Toch liet ze geen traan ontsnappen. Haar blik bleef op Leroy gericht. Hoe hard ze het ook wou, ze mocht nu niet naar de deur kijken. Haar vrees was niet voor haar eigen leven, maar voor dat van een ander.

‘Laat het echter geweten zijn dat de Inquisitie niet harteloos is.’ zei Leroy onverwacht.

‘Précieux?’ vroeg Blanche.

‘In dit geval kan er gezegd worden dat er ... verzachtende omstandigheden zijn, die het uitstellen van de terechtstelling noodzakelijk verklaart.’ verklaarde de man.

Blanche glimlachte. Ondanks Leroy's vage uitleg wist ze precies waarover hij het had. Ze wreef liefhebbend over haar buik. Een bolle buik die haar executie met enkele maanden zou uitstellen.

‘Bij deze besluit ik dus dat u opgesloten dient te worden tot de geboorte van uw kind. Maar onthoudt dat dit slechts een tijdelijk uitstel is van executie. Zwanger of niet, u zal boeten voor uw misdaden, mademoiselle. De enige troost die ik u kan bieden, ligt in het feit dat de Kerk uw kind tenminste zal opvoeden zoals het hoort.’

Blanche luisterde niet meer. Woordeloos bedankte ze haar kind voor het redden van haar leven. Hoe lang dat ook nog mocht duren.

2

EEN CEL VOOR TWEE

Doorheen de tralies viel het maanlicht neer op Blanche's gezicht.

Zoals gewoonlijk hielden de kwaaltjes van de zwangerschap haar wakker. Ditmaal nam ze het de baby niet kwalijk. Na de gebeurtenissen van de dag was slapen toch het laatste waar ze nood aan had.

Na haar veroordeling ging de situatie alleen maar van kwaad naar erger. Ze had gehoopt wat rust te vinden in de eenzaamheid van haar cel, maar zelfs dat werd haar niet gegund.

Luttele momenten na de uitspraak werd ze reeds door de zwijgzame wachter naar de kelders van het gebouw gebracht. Onder zijn arm hield hij het boek dat nog aan haar moeder had toebehoord. Daarover had ze niet gelogen.

Eenmaal beneden werden ze opgewacht door twee vrouwelijke wachters. Een noodzaak aangezien de Inquisitie zo graag Zusters veroordeelde. Mannelijke wachters zouden ervoor kunnen zorgen dat hun levens op dezelfde manier als Blanche werden verlengd.

Met enige spijt vertrok de wachter, nog heel even achter zich kijkend. Hij wist namelijk wat er komen zou.

'Binnen.' beval een van de vrouwen. Met hun gelijke bouw en kapsels verborgen door hun helmen kon Blanche de twee haast niet van elkaar onderscheiden. Mogelijk was dat net bedoeld om haar tegenover hen te doen vervreemden.

De andere had ondertussen een zijdeur opgeduwd. Blanche gehoorzaamde, vrezend voor wat er zou gebeuren als ze enig teken van verzet toonde. Het was een kleine ruimte, met slechts een bankje, een emmer water en een slecht opgevouwd hoopje

vodden die mogelijk kleren moesten voorstellen.

‘Uitkleden.’ beval dezelfde vrouw terug. Blanche bedacht zich dat de vrouw waarschijnlijk het intellect miste om een volledige zin te vormen. Toch gehoorzaamde ze.

Het was een bevreedende situatie. Blanche kromp ineen op het bankje. In plaats van haar schaamte te verbergen, beschermde ze haar buik. Nog nooit had ze zich zo kwetsbaar gevoeld.

De andere wachter, die nog geen woord had gezegd, nam de opgeplooid kleren van Blanche en plaatste ze boven op het boek. Het was Blanche niet eens opgevallen dat de mannelijke wachter die aan haar had gegeven. Daarna verliet ze de kamer, waarschijnlijk om haar spullen in de bewijskast te plaatsen.

‘Wassen.’ zei de spraakzame wachter, terwijl ze haar een vod vol gaten toewierp. De zeep zat reeds in de emmer water.

Onder een waakzaam oog ging Blanche aan het werk. Het water was lauw, wat een kleine opluchting vormde. Als ze de verhalen mocht geloven, dan waren de wachters van le Bastion – zoals het inquisitiehoofdkwartier liefdevol genoemd werd – in staat om haar ijskoud water voor te schotelen. In dit geval leken ze meer geïnteresseerd in het afhandelen van hun taken in een vlot tempo.

Blanche nam haar tijd om zich grondig te wassen. Ze kon niet weten wanneer ze daar de volgende kans toe zou krijgen. Het belang van hygiëne was niet wijdverspreid, maar op den duur begon het onder de mensen toch op te vallen dat zij die zich beter verzorgden, minder vaak ziek werden. Zelfs de Inquisitie kon dat niet ontkennen. Zegt de Bijbel nu eenmaal zelf niet dat reinheid naast goddelijkheid staat?

Na het wassen nam de wachter de vod terug en gaf ze een duidelijk kapotgescheurd laken om te gebruiken als handdoek. Blanche beseftte dat dit hetgeen was dat gebeurde met donaties die de Kerk zelf niet aan de allerarmsten wenste te geven. Beter dat dan geld uitgeven aan de zondaars, dachten ze vast.

‘Aankleden.’ beval de vrouw.

Het konden alleen maar de vodden zijn, dus deed Blanche ze

aan. Een standaarduniform voor gevangenen bestond niet. De hare waren aangepaste aardappelzakken, waarschijnlijk gedoneerd door een arme boer die hoopte in betere gratie te komen met God en Kerk. De stof schuurde en het zat oncomfortabel, maar ze hadden tenminste geen ergere geur dan de aardappelen die ze ooit samenhiielden.

Terwijl ze bezig was haar gevangenisplunje aan te trekken, kwam de stille wachter terug met lege handen. De twee wisselden een blik uit die meer zei dan woorden konden.

Pas dan viel het op hoe lang de wachter wel was weggebleven. Volgens wat Bleu haar onlangs had verteld, was de bewijskast maar enkele deuren verder. Hoe lang duurde het om een boek en wat kleren op te bergen?

Met tegenzin verdrong Blanche die gedachte. Het was toch niet alsof ze kon vragen aan de wachter waar ze gebleven was. Mysteries waren een luxe die ze zich nu niet meer kon veroorloven.

Luttele minuten later stond Blanche op blote voeten terug buiten de kamer. De koude stenen brachten haar rug tot tintelen.

‘Krijg ik geen schoenen?’ riskeerde ze.

Geen van beide wachters gaf een antwoord.

Blootvoets werd Blanche tot bij de cellen gebracht. Momenteel was zij de enige gevangene. Zelf zou ze er ook niet lang blijven. Hoogstwaarschijnlijk zouden ze haar in de ochtend al komen ophalen om haar naar de echte gevangenis te transporteren waar ze haar dagen mocht slijten tot haar bevalling en daaropvolgende executie.

Uiteindelijk kwamen ze bij de grootste cel terecht. Waarom precies snapte Blanche eerst niet, maar de tot voorheen stille wachter had blijkbaar toch nog wat te zeggen.

‘Een cel voor twee, aangezien je de nacht niet alleen zal doorbrengen.’ zei ze, wijzend naar Blanche’s buik. Daarna verdwenen ze allebei, zonder verdere woorden aan haar te verspillen.

Als het een grap moest voorstellen, dan snapte Blanche ze niet. Misschien was het op een vreemde manier een blijk van

goede wil. Dat kon best zijn, want op een van de twee bedden in de cel stond een kleine waterkruik en lag er een homp oud, maar nog net eetbaar, brood. Dat stelde haar avondeten voor. Daarna had ze niemand meer gehoord of gezien.

In de verte hoorde ze de klokken driemaal slaan. Het verbaasde haar nog steeds dat ondanks hun eeuwenlange onderdrukking van technologie er in iedere kerktoren een klok terug te vinden was. Misschien was tijd iets dat ze niet zomaar van het volk konden afnemen.

Het verbaasde haar hoe stil alles was. Ze luisterde naar haar eigen ademhaling. Naar het getrippel van een knaagdier nabij. Naar... naar het geluid van sleutels die rinkelden.

Bij het horen van dat geluid sprong Blanche rechttop. Zouden ze van gedacht veranderd zijn? Of was dit wat ze deden met iedere vermoedde Zuster van het Atoom? Zou haar cel de volgende ochtend leeg teruggevonden worden, met een vage maar overtuigende verklaring over haar “overplaatsing”? Al deze gedachten flitsen door haar hoofd terwijl ze de poort aan het uiteinde van de cellen langzaam zag opengaan.

Ze had vele dingen gevreesd. Roland was er geen van.

In zijn hand hield hij een brandende kaars als enige bron van verlichting. Hij speurde de cellen af, maar zag niet ver genoeg om Blanche onmiddellijk te vinden.

‘Roland, aan het uiteinde.’ fluisterde ze zo hard als ze durfde. Haar ogen waren ondertussen al lang gewend aan de duisternis.

Weeral speelde de stilte in haar voordeel. Ze zag de kaars als een dansend dwaallichtje op haar afkomen. Momenten later stond Roland aan de celdeur.

‘Blanche!’ zei hij, iets te luid naar Blanche’s zin.

‘Stil, Roland, anders horen de wachters je nog. Hoe ben je hier zelfs geraakt zonder dat ze je opgemerkt hebben?’ vroeg Blanche.

‘Maak je daar maar geen zorgen om. De wachters zullen ons niet lastigvallen.’ garandeerde Roland.

Blanche geloofde niet wat ze hoorde. School er dan toch een leeuw achter dat makke lammetje. Dan herinnerde ze zich zijn

afkomst. Het was makkelijk om te vergeten hoe sterk Roland eigenlijk was.

‘Wat heb je met hen gedaan? Ze leven toch nog?’ vroeg ze.

‘Oh, ja, natuurlijk. Ik heb hen niets aangedaan hoor.’ antwoordde Roland onmiddellijk.

‘Hoe ben je dan langs hen geglipt?’ vroeg Blanche, eeuwig nieuwsgierig.

‘Dat ...euh, deed ik niet. Ik heb gewoon... hmmm, wat tijd met je gekocht.’ mompelde Roland. De reus van een man bloosde van oor tot oor.

Tijd kopen. Vandaar dat de wachter zo lang was weggebleven. Haar opmerking was ondertussen ook een pak duidelijker. Blanche wist het gelukkig niet, maar het was een praktijk die veel te vaak voor kwam. Hoe kon het ook anders, met de Inquisitie die voornamelijk op jonge vrouwen jaagde?

Wat ze gelukkig wel wist, was dat Roland daartoe niet in staat was. Hij schaamde zich al voor het doen alsof. Andere mannen, mogelijk deel van de Inquisitieraad, gingen zijn terughoudendheid niet gedeeld hebben. Alleen het feit dat Blanche zwanger was, weerhield hen ervan meer te bieden voor een nacht met haar, dan Roland ooit in zijn leven zou kunnen vergaren.

Onder de adel leefde het gerucht nu eenmaal dat de liefde bedrijven met een vrouw die zwanger was van andermans kind, ervoor zou zorgen dat je zelf nooit meer een erfgenaam kon opleveren. Bijgeloof mocht er dan wel voor gezorgd hebben dat ze nu in een cel zat, het had tenminste ook het fatsoen om haar nu te beschermen.

‘Het spijt me.’ zei Roland.

‘Geeft niks. Dit was waarschijnlijk de enige manier om in één stuk hier te raken. Ik weet ook wel dat je niets anders van plan bent.’ antwoordde Blanche.

‘Non, ik bedoel dat het me spijt dat je hier zit.’ zei hij.

‘Roland, toch. Zoek geen reden om jezelf hiervoor de schuld te geven. Daar ben ik zelf verantwoordelijk voor.’ zei Blanche.

‘Mag ik je dan op z’n minst bedanken dat je me niet in de

problemen hebt gebracht?’ vroeg Roland.

‘Waarom zou ik dat gedaan hebben? Ik zei toch dat het niet jouw schuld is dat ik hier zit.’ bevestigde Blanche.

De twee deelden een moment van ongemakkelijke stilte. Er hingen zoveel onbeantwoorde vragen tussen hen. Roland leek er één van te willen stellen, maar Blanche verloor hem uit zijn lijden door hem voor te zijn.

‘Is dit waarvoor je gekomen bent, Roland? Om je excuses aan te bieden? Je geweten gerust te stellen?’ vroeg ze. Haar vragen waren niet als verwijt bedoeld. Ze kon hem verstaan als hij haar daarvoor was komen bezoeken.

Roland keek naar zijn voeten. Veel interessants was er niet aan te zien, maar zo vermeed hij tenminste Blanche’s intense blik.

‘Wel?’ vroeg Blanche. Ze wist dat ze harder klonk dan bedoeld, maar op deze manier verspilden ze alleen maar de weinige tijd die ze hadden.

Roland keek haar verbaasd aan. Hij was die hardheid niet gewend van haar. In het verleden was zij net degene die altijd eindeloos geduld had met hem. Die tijden waren ondertussen al lang voorbij.

‘Blanche, ik vraag het niet graag, maar ik moet het weten. Is het mijn kind?’ vroeg hij.

Ditmaal was het Blanche die even haar tijd moest nemen. Ze wist niet goed hoe ze op die vraag moest antwoorden, hoewel ze het antwoord met zekerheid wist. Lang kon ze echter niet aarzelen, want hoe langer ze twijfelde, hoe minder overtuigend ze zou overkomen. Ze besloot dan maar voor de waarheid te gaan.

‘Roland... Je bent de enige man waarmee ik ooit samen ben geweest.’ zei Blanche, zelf ietwat beschaamd.

Roland liet dat even inzinken. Ze hadden maar één nacht samen gedeeld, maar hij wist niet dat het zoveel had betekend voor Blanche. Hij dacht dat hij slechts deel uitmaakte van een ononderbroken ketting van minnaars en aanzoekers.

‘Was je daarom de afgelopen maanden zo afstandelijk

tegenover me?’ vroeg Roland.

Blanche knikte.

De stilte overheerste terug. Geen van beide wist hoe het nu verder moest. Roland nam de tralies vast en keek Blanche intensief aan. Hij beseftte het niet, maar onder zijn adem mompelde hij zachtjes tegen zichzelf. Zijn hele wereld stond op zijn kop. Dan stopte het gemompel plots. Voor het eerst sinds Blanche hem kende, zag Roland er zelfverzekerd uit.

‘Ik ga je bevrijden.’ zei hij. Hij greep de tralies harder beet en maakte aanstalten om de celdeur los te trekken.

‘Wacht, Roland.’ zei Blanche. Zou ze hem ervan weerhouden zijn comfortabele leventje op te offeren om dat van haar te redden? ‘Hebben ze je geen sleutel gegeven?’

Roland liet los. In de tralies was de vorm van zijn vingers te zien. De zelfverzekertheid bleek van korte duur te zijn, want voor haar ogen veranderde Roland terug in zijn onzekere zelf. Hij scharrelde in zijn zakken en vond al vlug de sleutelbos terug.

Hij had er zelf aan moeten denken, maar een vaders drang om zijn kind te beschermen overschrijdt de grenzen van het rationeel denken. Als Blanche hem niet had tegengehouden, dan ging hij ongetwijfeld veel meer lawaai gemaakt hebben dan de wachters van hem verwachten. Hoe ver zouden ze dan maar geraakt zijn?

Al vlug vond hij de aangewezen sleutel terug, een klein zilverachtig ding, en opende hij de celdeur. Blanche vloog hem in zijn armen om hem te bedanken.

‘Hoe ver sta je met je plan om ons hier heelhuids uit te krijgen?’ vroeg ze terwijl hij haar vast hield.

‘Eerlijk gezegd had ik niet verder gedacht dan waar we nu zijn.’ gaf Roland blozend toe.

Blanche duwde zich los uit zijn grip en keek hem serieus aan.

‘Hoeveel tijd hebben we ongeveer nog?’ vroeg ze.

‘Euh... Ik kon me niet meer veroorloven dan een half uur. Dus nu vast nog maar iets van een twintigtal minuten. Zeker een kwartier nog.’ giste Roland.

Dat zou genoeg moeten zijn, als ze voorzichtig waren en

Blanche zich de beschrijving van Bleu correct herinnerde.

‘Dan hebben we geen tijd meer te verliezen.’ zei Blanche, die dan maar zelf het voortouw nam.

Ze nam de sleutelbos van Roland over zonder dat hij het beseftte en nam hem bij de hand. Zo sleurde ze hem mee tot aan de poort. Voorzichtig tuurde ze van links naar rechts. Alleen een lege gang. Toch bleef Blanche aarzelend. Ieder moment kon er iemand uit een van de vele deuren langs beide kanten komen. Toch had ze geen keuze. Het was een risico dat ze moest nemen.

‘Van welke kant ben je gekomen?’ fluisterde ze.

‘Rechts’ antwoordde Roland.

‘Is er aan de andere kant een manier om buiten te raken?’ vroeg Blanche.

‘Niet dat ik weet. Zelf kom ik hier maar nauwelijks. Enkel om bewijsmateriaal op te pikken.’ Die laatste zin voegde hij er nog haastig aan toe.

‘Dat is al een goed begin. Ik zal een pak minder opvallen in m’n gewone kleren en een paar schoenen. Breng me erheen.’ zei Blanche.

‘Ben je het zeker?’ vroeg Roland, ‘Hun kantoor is er vlakbij.’

‘Veel keuze hebben we niet. Sowieso zullen we hen moeten passeren. Op het moment zelf zullen we wel zien hoe.’ besloot Blanche. Het was de manier waarop ze ieder groot probleem aanpakte. In z’n geheel leek het misschien onmogelijk, maar door het probleem stap voor stap op te delen leek het een pak haalbaarder.

Roland toonde de weg aan, terwijl Blanche op de voet volgde. Hun tempo was iets te snel voor haar, zeker aangezien ze blootvoets was, maar ze wou niet klagen. Ze kon alleen maar hopen dat ze later de kans kreeg om ervan te bekomen.

Al vlug naderden ze de bewijskast. Voorzichtigheid was hier weer aan de orde. Stapvoets naderden ze de ruimte. Een paar deuren verderop werd luidop gepraat. Hopelijk luid genoeg om hun aanwezigheid te verbergen.

‘Hier.’ fluisterde Roland.

Blanche probeerde de deur. Die opende zonder problemen. Ze had op z'n minst verwacht dat ze die gingen gesloten hebben, maar net als hun gebrek aan ethiek liet hun beroepsplicht te wensen over.

Zachtjes, vrezend voor het minste kraakje, opende ze de deur. Er brandde geen kaars, maar de lampen in de gang verlichtten de kleine ruimte net genoeg.

Veel lag er niet. De meeste spullen werden na een week al wegsmeten. Als het weinige dat overbleef waardevol was, dan hing het ervan af. Grotendeels werden die zaken naar een verborgen magazijn gebracht, waar ze gebruikt werden in de strijd tegen de wetenschap. Anders verdwenen ze in de zakken van de wachters, om enkele dagen daarna op te duiken op de zwarte markt.

'Wil je omdraaien alsjeblieft?' vroeg ze aan Roland, terwijl ze haar kleren greep. Ze wist dat het dom was. Hij had haar immers al naakt gezien. Maar de ervaring van eerder op de avond met de wachters wou ze niet herhalen.

Zelf maakte Roland er zich niet druk om. Hij keerde haar de rug en gunde haar de privacy die ze nodig had op dat moment. In een zekere zin voelde het veilig aan om te weten dat hij op dat moment tussen haar en de wachters stond.

Zo had het ook aangevoeld toen ze elkaar voor het eerst ontmoet hadden. Ondertussen was dat nu al bijna een jaar geleden. Met een handvol andere griffiers was hij gekomen om de afgeleverde werken te inspecteren. Blanche was hun typische reacties ondertussen al gewend. De ene helft noteerde vlijtig de aantallen zonder enige aandacht aan haar te besteden, terwijl de andere helft probeerde haar aandacht te trekken. Alleen Roland sprong eruit. Als enige onder hen, en de vele anderen die hem voor waren gegaan, had hij oprechte aandacht getoond voor het beeldhouwwerk zelf. Dat stelde haar gerust.

Daarna kwam hij steeds vaker langs. Eerst aarzelend, vanop een afstand toekijkend wat er gemaakt werd. Dan, nadat Blanche hem erover had aangesproken, haast dagelijks, telkens weer geïnteresseerd naar wat ze ditmaal aan het maken was. Veel zei

hij niet. Hij keek vooral aandachtig. Natuurlijk had hij tegen dan al een oogje op Blanche, maar het was anders dan ze gewend was. Hij zag oprecht wat er school achter haar fraaie uiterlijk. Misschien was hij dan wel niet zelfverzekerd of dapper, maar zijn hart zat tenminste op de juiste plaats.

‘Klaar.’ zei ze.

Roland draaide zich om. Blanche stond nog steeds met haar rug naar hem toegekeerd. Onder haar arm hield ze haar moeders boek vast. Met haar vrije hand zocht ze de schappen af naar wat nuttigs.

‘Wat zoek je?’ vroeg Roland.

‘Tets. Om het even wat. Zolang het ons maar kan helpen om probleemloos voorbij die deur te raken. Tenzij je denkt dat de sleutel voor hun deur aan de sleutelbos hangt.’ antwoordde ze.

‘Ik vrees ervoor. Zelfs zij zouden dat risico niet nemen.’

‘Dat dacht ik al.’ zei Blanche.

Jammer genoeg was de kast zo goed als verlaten. Het zal een stille week geweest zijn voor de Inquisiteurs. Er lagen vooral oude kleren, waaronder een mantel die ze onmiddellijk aandeed, en een lang stuk touw.

‘Misschien kan ik ze overmeesteren? Dan kunnen we ze vastbinden.’ stelde Roland voor.

Blanche overwoog het even. ‘Misschien. Maar dat lijkt me een risico. Ik weet hoe sterk je bent, maar zij hebben wapens en ervaring. Kan jij hetzelfde zeggen?’

Roland schudde zijn hoofd. ‘Nazarenen trainen enkel met schilden. We lopen liever het risico niet om levens op ons geweten te hebben.’

‘Dan snap je waarom ik dat van jou liever niet zomaar riskeer.’

Blanche nam het touw in haar handen. Ze dacht terug aan alles wat er die avond gebeurd was, hopenoed iets te herinneren dat haar van pas zou komen voor hun tijd op was. De wachters bevonden zich aan de overkant van de ruimte waar ze zich had gewassen. Verder was er niets nuttigs in de ruimte. Een barricade maken was onmogelijk, want de deuren gingen van binnenuit

open.

De deuren gaan van binnenuit open!

Dat was het moment waarop inspiratie toesloeg.

‘Hoe goed ben je in knopen maken?’ vroeg Blanche.

Ze gingen voorzichtig te werk. Roland nam de deur van de wachters, terwijl Blanche de overkant voor haar rekening nam. Hoewel ze snel te werk gingen, namen ze allebei de tijd om er zeker van te zijn dat de knopen niet zomaar van de klinken zouden glijden.

‘Hoorde jij ook wat?’ hoorde Roland aan de andere kant. Dit was het moment van de waarheid.

‘Misschien is het ons muurbloempje. Zijn tijd is nog niet om, maar misschien heeft hij er al genoeg van.’ zei de andere stem.

Op dat moment ging de deur open. Ze raakte niet verder dan een klein kiertje.

‘De deur zit vast! Help me eens!’ riep de wachter.

Voetstappen. Gesleur. Vloekwoorden. Dat was het enige dat daarna nog aan de andere kant van de deur klonk. Het zou nog even duren alvorens daar verandering in kwam.

Blanche en Roland hadden het touw goed opgespannen tussen beide deuren. Ze mochten trekken zo hard ze wilden, zolang klink of knoop het niet begaf, zouden ze in hun kamer blijven.

Ondertussen renden Blanche en Roland de trappen op. Achter hen hoorden ze de wachters reeds om hulp roepen.

‘Ben je zeker dat niemand hen zal horen?’ vroeg Blanche tussen het hijgen door. Sinds de zwangerschap waren trappen haar op één na grootste vijand.

‘Niet op dit uur. Ik heb al vaker nachten doorgewerkt en nog nooit heb ik hier iemand tegengekomen. Het enige waar ik me zorgen om maak, zijn de patrouilles buiten.’ antwoordde Roland.

‘Hoe ben jij dan langs hen geraakt?’ vroeg Blanche.

‘Heb ik niet gedaan. Ik heb blijven werken tot iedereen het gebouw had verlaten.’ zei Roland.

‘Kunnen we hetzelfde dan niet doen? Ons verstoppen tot de

ochtend en dan buitenglippen?’ probeerde Blanche.

‘Nee, tegen dan hebben ze de wachters zeker al ontdekt of zijn ze al op hun eentje ontsnapt. Van zodra ze beseffen dat we niet langs de patrouilles gepasseerd zijn, zullen ze het gebouw doorzoeken.’ antwoordde Roland.

Blanche wou vloeken, maar spaarde haar adem. Het zou een goeie gewoonte zijn voor als het kind er was.

‘Maak je geen zorgen, we bedenken wel iets op het moment zelf. Precies zoals je zei.’ zei Roland. Kon Blanche zijn optimisme op dat moment maar delen. Een complete patrouille ontwijken was een heel andere zaak dan twee onbekwame wachters opsluiten. Hoe hard ze ook dacht, ze kon maar geen uitweg bedenken.

Eenmaal boven nam Blanche even de tijd om op adem te komen. Ze hoopte dat haar kind niet te veel last ondervond van haar activiteiten.

‘Heb je al iets kunnen bedenken?’ vroeg Roland.

Blanche schudde het hoofd.

‘Neem nog even de tijd. Ik ga nog wat spullen halen vanop mijn kantoor.’ zei hij.

‘Wees voorzichtig.’ zei Blanche, half in gedachten verzonken. Roland was al lang weg.

Zijn kantoor was enkele verdiepingen hoger, maar zonder Blanche waar hij rekening mee moest houden, of juist omdat ze alleen beneden achterbleef, bereikte hij zijn doel al vlug. Hij wist dat deze dag ooit ging komen. Vandaar dat hij erop voorbereid was. Hij had alleen nooit kunnen voorspellen dat het voor deze reden was.

De reistas haalde hij van onder zijn bureau. Het eten dat nog overbleef van zijn middagmaal ging erin. Hij had toch niet veel honger gehad met het proces van Blanche in het vooruitzicht. Daarna haalde hij de twee schilden, die decoratief bedoeld waren, van de muren af. De tas ging over zijn schouder en aan elke arm hing een schild. Hij was klaar om te vertrekken.

Al even vlug haastte hij zich van de trappen af, vrezend wat hij

beneden zou vinden. Zijn bloed kilde even toen hij Blanche niet onmiddellijk terugzag op de plek waar hij haar had achtergelaten, maar dat was een moment van korte duur. Ze had het risico genomen om dichterbij te gaan om door het raam naar buiten te kunnen kijken.

‘Zie je iets?’ vroeg hij, terwijl hij zich naast haar hurkte.

‘Nee, dat is het hem net.’ antwoordde Blanche.

‘Hoe bedoel je?’

‘Je zei dat er patrouilles waren, maar ik merk er niets van. Geen licht van hun lantaarns. Geen gesprekken en voetstappen. Als het hun bedoeling is indringers af te schrikken, waar zijn ze dan?’ merkte Blanche op.

Roland keek zelf door het raam. Geduldig nam hij zijn tijd om uiteindelijk tot dezelfde conclusie te komen.

‘We hebben geluk. Het kan gewoon niet anders. Er moet ergens een noodgeval gebeurd zijn in de buurt. Vast een brand of zo. Alleen daarvoor zouden ze hun post verlaten.’ besloot hij.

‘Ben je het zeker? Ik zie of hoor niets.’ zei Blanche. Een ramp heeft normaal gezien zijn typische klanken, zoals noodkreten en alarmbellen. Blanche speurde de sterrenhemel af, op zoek naar zwarte rook of dansende vlammen die Rolands vermoeden zouden bevestigen.

‘Ik weet het niet. Maar dit lijkt onze beste kans.’ zei Roland.

Blanche knikte. Ze vreesde nog steeds dat het om een valstrik ging. Maar wie had kunnen weten dat Roland haar zou willen bevrijden?

Om Blanche gerust te stellen, besloten ze om niet langs de grote poorten naar buiten te gaan. In plaats daarvan begaven ze zich langs de dienstingang op weg naar de stallen.

‘Mijn pony staat reeds gezadeld. Het zal krap zijn, maar het is beter dan te voet.’ had Roland onderweg nog gezegd. Het idee dat ieder ander paard in de stal ter beschikking stond, was nog niet tot hem doorgedrongen. Zelfs op een moment als dit, was stelen iets dat hij niet eens durfde te overwegen.

Blanche had hem maar half gehoord. Terwijl Roland domweg

de deur uitliep, hield zij even kort halt om de omgeving te inspecteren. Ook hier was er gelukkig niemand. Ze maakten echt een kans.

De stallen waren aan de overkant van de binnenplaats. Alle dieren waren kalm. Als er effectief een brand in de buurt was, dan gingen ze dat alvast geroken hebben. Met enkel het licht van de maan en de sterren om de stallen te verlichten duurde het even voordat Roland zijn knol terugvond.

‘Carotte! Daar ben je!’ zei Roland liefdevol. Hij nam haar bij de kin en streek over haar neus.

Het knaloranje beest had zijn beste jaren reeds voorbij zien gaan. Hoewel het duidelijk was dat Roland zijn best deed om het beest te verzorgen, zag de pony er gewoon afgeleefd uit. Zijn maan miste hele plukken haar. Hij had glazige ogen die binnenkort helemaal wit zouden zijn van de blindheid. Desondanks plaatste Roland zijn tas toch op de pony. Aan de manier waarop Carotte bijna ineenzakte door het relatief weinige gewicht, was het voor Blanche onmiddellijk duidelijk dat ze onmogelijk op de rug van de pony konden ontsnappen.

‘Hij is sterker dan hij lijkt.’ zei Roland beschermend, alsof hij Blanche’s gedachten had gelezen.

‘Roland, er zijn hier tientallen andere paarden. Paarden die ons wel in veiligheid kunnen brengen. Paarden die niet onmiddellijk herkenbaar zijn. Het is niet de logische keuze.’ zei Blanche.

‘Maar ik kan hem toch moeilijk achterlaten? Wie zal voor hem zorgen?’ antwoordde Roland. Voor hem was dit geen logische kwestie. Carotte had hem al van jongsafaan gedragen. Roland herinnerde zich de dag waarop zijn vader trots de pony had thuisgebracht nog goed. Het was vlak voor hij moest vertrekken op de nieuwste Kruistocht. Na die dag hadden Roland en zijn zus hem nooit meer gezien.

‘Ik weet het niet, Roland. Misschien dat een van de staljongens de taak op zich zal nemen. Maar als we hem meenemen, dan betekent dat het einde voor ons allemaal.’ zei Blanche. De woorden werden benadrukt door haar hand die ze op haar buik

plaatste.

‘Mag ik tenminste afscheid nemen?’ vroeg Roland.

Blanche had kunnen zeggen dat het maar een beest was of dat iedere verspilde seconde hen dichter bij de dood bracht, maar dat deed ze niet. ‘Natuurlijk, Roland. Maar ik zoek ondertussen naar twee andere paarden.’

Op zijn beurt had Roland willen zeggen dat dat diefstal was, maar ook hij zweeg wijselijk. Stelen ging tegen zijn geloof in, maar de moeder van zijn ongeboren kind laten sterven, dat zou nooit vergeven kunnen worden.

Blanche’s ogen waren ondertussen al opnieuw gewend aan het weinige licht. Overdag waren de stallen bomvol, maar ’s nachts bleken er maar een tiental dieren over te blijven. Stuk voor stuk welopgevoede en dure beesten. Sommige waren bedoeld voor de boodschappers die her en der gingen met de meest gevoelige informatie. Snelheid was dan ook van belang. Blanche stond net op het punt om een stal open te maken, wanneer een glans haar aandacht trok.

Ze draaide zich om en glimlachte.

‘Roland, kom hier!’ riep ze.

Het afscheid van Carotte kwam tot een vroegtijdig eind.

‘Wat is er, Blanche?’ vroeg Roland, die tot haar zijde kwam gerend.

‘Kijk naar die paarden.’ antwoordde ze.

Roland keek de stal in. De paarden leken stokstijf te staan. Er lag geen hooi. Ook voedsel of water waren niet aanwezig. Even dacht hij dat de Inquisitie naast mensen ook dieren waren beginnen folteren, maar wanneer het maanlicht net juist viel, zag hij wat Blanche ook was opgevallen.

‘Het zijn standbeelden.’ mompelde hij.

‘Verniste golems, om precies te zijn. Mijn creaties!’ bevestigde Blanche.

‘De jouwe?’ vroeg Roland. Hij kneep zijn ogen half toe, in de hoop beter te kunnen zijn. Ze hadden wel wat weg van haar stijl, maar van hieruit kon hij het niet zeker zijn.